RĂMĂŞIŢELE VERII

DON SIMON

La marginea drumului – crucea şi pe cruce – el. Lumina se aşează pe umărul lui stâng, dezvăluind tatuajul: un porumbel, semnul Ghildei. Ghilda Păsărarilor a ajuns şi aici, iar crucificarea e pedeapsa celor îndrăzneţi, a celor care nu."

Michael Hăulică – „Full Contact"

Ea respiră lângă tine. Somn şi uitare.

Tu fumezi, bagi în tine moarte încetul cu încetul. Alcoolul ţi se plimbă prin maţe, prin sânge şi amintiri. Aşa te minţi.

Orele au trecut de-a valma, nici nu le-ai simţit. Timpul nu se dilată decât când aştepţi. Când stai şi „ea respiră lângă tine", nici nu există. Eşti doar tu şi „ea respiră lângă tine".

Noaptea rânjeşte sfâşiată de cuţitul aproape-dimineaţii. Şi ea respiră lângă tine, lent, liniştit, cu aproape-fericirea pe faţă. Doarme liniştit şi îşi ţine mâna pe pieptul tău.

Trec foetuşii prin burta aproape-dimineţii. Workers, furnicile societăţii, dobitocii societăţii, cei-care-nu-ştiu-de-ce.

Alcoolul abia se vede în sticla fumurie.

Bei, dar nu uiţi că „ea respiră lângă tine". O mângâi. Surâde prin somn (cine ştie ce visează) de parcă te-ar simţi, te strânge şi nu ştie că tu stai şi fumezi şi bei şi aştepţi ca aproape-dimineaţa să explodeze în cameră şi deasupra furnicarului San'Pedro. Ea nu ştie, pentru că respiră uitarea.

Aştepţi. Acestea sunt rămăşiţele verii, ale vremii când erai tânăr şi nu te gândeai în urmă. Rămăşiţele verii.

Aproape-dimineaţa a prins o culoare vânătă. Ceaţa zboară deasupra oraşului, zboară cu amintirile tale, cu ştiinţa de a fi vară, cu setea de a fi vară, zboară cu tot cu şosele şi Harley-Davidson, cu singurătatea ta, cu toate zboară. Dar ea respiră lângă tine.

Rămăşiţele verii, adică ale acelui timp când nu te gândeai la toate astea, când toate şoselele tremurau sub anvelopele Harley-ului şi umblai într-un costum de piele sfidând dogmele Svolsen. Adică regulile.

(„Ce de tatuaje ai!")

Ea face parte din rămăşiţele verii, însă fără să fie ceva din definiţie. Ea

este primăvară şi respiră lângă tine.

(„Eşti worker?”
„Nu, sunt o rebelă.”)

Harley, mâinile ei strânse în jurul trupului tău, viteză, bornele alergând ca nişte năluci, un pic de cocaină, beţia anti-societăţii.

(„Eşti worker?”
„Nu, sunt o rebelă.”)

Ea. Ea este o rebelă.

Aproape-dimineaţa linge pereţii din San’Pedro, vânătă, inocentă, aşteptând clipa maturizării.

Habar n-ai când au început rămăşiţele verii. În orice caz, ea a venit o dată cu ele, cu şosele terne şi resemnate, ca tine de resemnate. Şi la fel de bătrâne.

(„Tu ce muzică asculţi?”
„Punk. De Chris Rea ai auzit?”
„Nu.”
„Se potriveşte bine cu şoselele,
cu viteza şi cu resemnarea.”)

Cu resemnarea? La ce s-o fi gândit Chris când a cântat întâia oară „the road to hell”?

Încă un pahar şi încă... Beţia latentă a aproape-cunoaşterii şi a filozofiei serbede. Laşi alcoolul să se plimbe printre măsele, îţi laşi limba să înoate în uitarea lui şi te pregăteşti să-l primeşti.

Camera valsează o dată cu „ea respiră lângă tine”. Şi este aproape dimineaţă.

* * *

— Astăzi, Christos va veni în oraş.

— Şi ce dacă.

Până şi acum este rebelă.

— Mă aştepţi?

— Sigur. E Barbadosul nostru, ai uitat?

Se aude jetul apei explodând prin sita duşului, înlăturând miasmele nopţii şi oboseala şi pe tine înlăturându-te.

Câţiva foetuşi se desprind de clădire. Îi vezi prin ferestrele fumurii dispărând undeva spre nord, spre locul unde cei-care-nu-ştiu-de-ce muncesc cu nerușinare pentru alţii. Zi şi noapte şi aproape-dimineţi, multe, nu le ţin ei socoteală, lor le plac aproape-nopţile, când se îmbată şi se dro-

ghează şi ascultă muzică din realitatea Kaos.

Motorul bubuie sub tine şi stradela îngustă simte agresivitatea eşapamentului.

— Merge?

Vruuummm!

Motorul îi taie gura schimonosită de rânjetul profesional „ce-mi dai că sunt discret?" şi îl lasă undeva în spate, în cei doi metri de pavaj dintre zgârie-nori cu tot cu plasturele alb din „Chinatown".

— Merge, Jack. Merge, cum să nu.

Dar el nu te mai aude. A rămas acolo, amestecat între umbrele dimineţii, caraghios în costumul cu fireturi aurii, cu zâmbetul lui de paradă şi cu chelia strălucitoare.

(„Astăzi, Christos va veni în oraş."
„Şi ce dacă.")

Tot timpul este rebelă. Ea nu crede în nimic. Este ca tine. Primăvara şi vara, poate şi lăturile insinuante ale toamnei te-au învăţat că nu este bine să crezi decât în tine. Nomazii, mai ales singuraticii, cei care ascultă muzică-de-dincolo-de-moarte nu pot fi ucişi decât în inimă. Şi de aceea nu cred decât în ei. Ca să nu-şi lase inima descoperită.

Ea nu crede în nimic. Ca tine. Şi, totuşi, cum a fost posibil ca vitalitatea voastră să fie penetrată? Cum?

Zboară şoseaua şi Chris Rea îţi cântă în creier melodiile celor care iubesc drumurile şi singurătatea şi libertatea.

El stă undeva pe un deal şi un mănunchi de raze se plimbă peste tufişuri, peste nisipurile de la marginea autostrăzii, peste obrazul Lui se plimbă, poposesc ca într-o joacă, pentru ca mai apoi să-şi reia goana nebună spre vest.

Până şi Chris amuţeşte, parcă i s-ar fi topit suturile care îi leagă vocea-nevoce de creierul tău. Şi are dreptate să tacă. Are.

— Tu eşti?

— Eu.

Are o privire curată, lacuri limpezi de munte şi păduri şi flori, ochi plini de iertare, gata s-o împartă până vor seca.

— Urcă!

Şi îl simţi ezitând, nu este obişnuit cu realitatea ta, El ştie acolo, în Bethleem, în Nazareth, pe unde a călcat cu amintirile şi suferinţele şi prigoana celor care nu au crezut.

— Ce unealtă e asta?

— Motocicletă, Doamne.

Ţi se pare stupid să zici „motocicletă” lângă „Doamne”, însă aşa îţi vine şi oricum nu ştii să-i explici. Ţi-e teamă că nu va înţelege. Amintirile Lui cele mai proaspete sunt mult îndepărtate de realitate.

— Şi ce face ea?

— Merge pe şosea.

— Singură?

— Nu, cu noi în spinare.

E uluit, deşi admite că lumea s-a schimbat mult de când lipseşte. Chiar dacă ar fi fost singur pe marginea autostrăzii, tot n-ar fi înţeles de ce există autostradă, panouri cu „Democraţie-Svolsen”, cutii de bere, ambalaje stridente şi câte şi mai câte lucruri, fără nume pentru El.

Ambalezi motorul, iar El tresare şi-L linişteşti şi îl înveţi cum să se aşeze, apoi Harley-ul împunge aerul şi mantia Mântuitorului se duce în siaj, pe deasupra şoselei, o umbră efemeră, mereu în goană.

* * *

Fuge printr-o pădure udă de apa nopţii şi tună, iar cerul seamănă cu el însuşi cufundat în noroi.

„Emma! Unde eşti, curva dracului? Unde?”

Tună şi apa sare până la picioarele tale şi ale celorlalţi gură-cască.

De Niro îşi şterge faţa plină de noroi, gâfâie, scormone noaptea cu ochii plini de aproape-nebunie, apoi o ia la fugă, se împiedică de cioturi, de rădăcini, călcând muşchii nordului şi broaştele pline de râia fricii.

„Unde?”

Tu o vezi, aşa cum o văd şi ceilalţi. Stă lângă un portal de piatră şi îşi muşcă buzele ca să nu urle, iar noaptea o pândeşte prin stroboscopul său, aşa cum îl pândeşte şi pe el, aşa cum şi voi îi pândiţi, şi pe ei şi pe noapte, aşteptând deznodământul.

„Unde?”

Abia se aude întrebarea plină de ură, violentă, mai violent este tunetul şi mai violent decât toate fulgerul (stroboscopul nopţii), scormonitorul beznei, trădătorul umbrelor.

Lama japoneză scânteiază şi ţipă pe deasupra ta, pe deasupra celor care stau lângă tine, împrăştie apa ploii din ecranul organic, apoi o spintecă pe Emma, o retează de deasupra şoldurilor, ea ţipă, oricum nu mai putea să ţină frica, ţipă, mai are aer în plămâni să ţipe, se rupe în două şi bustul cade la picioarele tale şi ale lor, dar, mai ales, la picioarele Lui.

Se retrage înfricoşat, uluit, îngreţoşat de vederea sângelui, de ochii ei

morţi de spaimă, de urmele ţipătului pe care nu a mai putut să-l ţină. Nu spune nimic, a amuţit în acea stare şi tu eşti un nemernic că ţi-ai oprit Harley-ul lângă ecran.

— E doar un film, Doamne. Doar un film.

Dar El nu crede şi cum să creadă când jumătate din Emma zace la picioarele voastre?

— Vrei să mergem?

Tot nu ştie să vorbească, a uitat, suferă de amnezia fricii, a uluirii.

Harley-ul toarce liniştit, vă aşteaptă, pe tine şi pe El, s-a învăţat şi cu El. Tot tu va trebui să iei decizii, până acum numai decizii proaste ai luat; mai ales în privinţa Lui. Îl iei după umeri şi atunci parcă se trezeşte din amorţire.

— Mergem? zice cu ochii rătăciţi.

— Mergem.

Şi Harley-ul abia aşteaptă să mergeţi. El nu are răbdare, ca oamenii. Lui îi place viteza şi îi mai plac şi şoselele. Şi bine că se grăbeşte.

Iar în urma voastră vin tehnicienii şi ambulanţele să culeagă ce-a mai rămas din infernul PSYCHO, femei şi bărbaţi mutilaţi în cele mai groteşti feluri. Ei vin şi adună atenţi GROZĂVIA, ca s-o repare.

* * *

Îţi alunecă ochii spre trandafiri. Sunt acolo, mereu alţii. Timpul îi ucide, generaţie după generaţie. Mor mult mai repede decât oamenii, dar mult mai demn. Ei sunt adoraţi până mor.

Curg orele, n-au mai rămas multe. V-aţi spus puţine cuvinte. Ochii au vorbit pentru voi şi pielea şi aproape-dimineaţa şi trandafirii.

(„Cum faci rost de bani ca să treci
dintr-o realitate în alta?”
„Fur.”)

Umbli cu mâinile în safeuri. Sunt mulţi oameni care îşi ţin valorile în safeuri, de dragul trecutului, atât îi mai leagă de vremurile când banii erau ascunşi în case. Safeuri solide, dar nu îndeajuns şi destul de sărace în combinaţii numerice.

(„Cum faci...?”
„Fur”)

Doar ei i-ai spus-o.

* * *

Bubuie oglinda. Slăbiciunea îţi înmoaie muşchii şi îţi toceşte simţurile, la fel cum face vântul cu stâncile, numai că lui îi trebuie mulţi ani, mulţi, dar vântul are tot timpul, el este nemuritor. Tu simţi slăbiciunea doar o secundă, sau o sutime de secundă, un timp aproape inexistent şi, totuşi, atât de intens! doar reacţiile rămân întregi, ele sunt rodul anilor tăi, a ceea ce ai făcut în anii tăi, sau ai refuzat să faci, sunt şi reacţii pentru ceea ce ai refuzat să faci.

(„Unde mă duci?”
„În altă lume, Doamne.
Te duc să vezi şi altă lume.”
„Dar nici pe a ta n-o cunosc.”
„Vei avea timp.”)

Altă lume. O lume total necunoscută. Chiar şi pentru tine. Aşa este cinstit. S-o înţelegeţi, să căutaţi s-o înţelegeţi (simţi, miroşi, guşti, atingi) împreună. Da, aşa este cinstit.

Harley-ul urlă sub voi, nu găseşte şoseaua, el este învăţat cu şoselele, nici Chris nu mai cântă şi nici ceaţa nu mai este atât de densă.

El te ţine strâns, este mai uimit ca tine. El nu ştie cum aţi ajuns aici, nu ştie că aţi penetrat oglinda altei realităţi virtuale şi ce rost are să-I explici dacă nu va înţelege? Prea plină îi este memoria de ceea ce a fost atunci, la primul Lui drum printre oameni, atunci lumea era simplă şi unică, nu o fereastră cu mii de umbre virtuale.

(„De ce ai dat bani acelui om?”
„Ca să ne lase să trecem.”)

Să energizeze oglinda, să vă memoreze structura genetică, s-o cuantifice, s-o înţeleagă sistemul analitic, s-o. Asta costă bani. El despre bani poartă amintiri veştejite de strâmbătatea firii omeneşti, amintiri cu comercianţi în Templul lui David, cu bani îl vânduse Iuda, cum putea să gândească altfel? Asta îi spuneau banii. Nu altceva. „Banii sunt ochii dracului”, asta nu scrie în Biblie, au inventat-o oamenii mai târziu, când El deja îi absolvise de vini, de păcate şi necredinţă, o vreme, pentru că păcatul nu stă ascuns, diavolul îl scorneşte ca să fie neobosit.

Marea se joacă printre stânci. Franjurii de spumă dansează nebuneşte, de parcă până acum ar fi fost înlănţuiţi tiranic, sar, protestează, sunt rebeli. Este o mare frumoasă. Te îneacă emoţia când o vezi.

— Iubesc coastele şi mările, munţii şi câmpiile, tot pământul îl iubesc. Toate sunt Creaţia. De aceea le iubesc şi le miros sudoarea în care îmbă-

trânesc ca să întinerească, la nesfârşit.

Vântul este cald, aşa cum sunt cuvintele Lui, plin de miasmele mării şi ale cerului de deasupra mării. Aşa le simţi. Aşa le simte în tine şi David Gilmour, titanul dezmeticit din noroiul uitării, vântul muzicii „high hopes". Speranţe mari, atât cât să încapă în ele tot ce nu mai reuşeşti să faci, liantul rămăşiţelor verii.

(„Cum faci...?"
„Fur")

Rămăşiţe din ea, din lumea primordială căreia El îi spune Creaţie, lumea workersilor, a U-TV MAN-ilor, a spectatorilor Monştrilor Sacri, a motocentaurilor, lumea originară, aşa cum n-a gândit-o Dumnezeu.

La capătul nopţii stă întotdeauna speranţa.

Ei, na! Asta tu ai scornit-o. Ştii bine. Dacă n-ar fi fost ei, ai fi spus aşa: la capătul nopţii stă altă noapte, şi mai neagră. Uite-aşa ai fi spus.

* * *

Frumos zâmbet mai are! Te întreabă:

— Ai un nume?

— Nu.

— Mă voi gândi la un nume pentru tine.

* * *

— Aceşti oameni sunt foarte slabi.

Vântul îi aleargă prin plete şi prin barbă, prin ochii îngustaţi de aerul sărat îi aleargă, neobosit, îi atinge trupul, îl mângâie.

— Sunt, Doamne.

Şi aşa sunt. Rar ai mai văzut atâta slăbiciune fizică.

— Îi voi ajuta.

Se apleacă deasupra sfârşitului mării, printre stânci, printre miile de scoici lipite de vreme şi teama furtunilor, peste valurile meşteşugite de născocirea adâncurilor se apleacă, îşi lasă mâinile în apă şi murmură. Parcă şi stâncile murmură.

— Ce faci acolo, străine?

— Vreau să vă dau mâncare. Se vede că suferiţi de foame. Vreau să vă ajut.

— Să ne ajuţi?! Copilul zâmbeşte dispreţuitor. Noi nu vrem să ne ajuţi.

— Dar pot s-o fac. El se ridică şi priveşte spre copil, uluit priveşte. Pot.

Pot să aduc peştii la picioarele voastre, decât să-i culegeţi şi să-i mâncaţi. Asta pot să fac.

Copilul râde. Şi ceilalţi râd. Cumplit este râsul lor.

Recunoşti lumea. Prospectorul te-a înşelat, ţi-a spus că este absolut nouă, dar ai mai fost acolo. Ai mai fost. Este lumea hibrizilor şi a clonelor. El nu va înţelege.

— Să mergem, Doamne.

Să-L iei, cât mai repede. Să-L iei.

Porneşti Harley-ul, tremură, abia aşteaptă şi el să plecaţi.

Ia-L şi părăseşte această lume care există ca tu să fii nemuritor! Nici asta nu a gândit-o Dumnezeu. Svolsen I-a luat-o înainte cu imaginaţia.

* * *

Ziua visezi noaptea, iar noaptea visezi ziua.

Orele trec una după alta, neobosite, te aspiră timpul odată cu bucăţi din tine, mori încetul cu încetul şi nici nu-ţi dai seama. Tu alergi cu şoselele tale, cu gândurile, cu Chris Rea în minte şi în trup şi în anvelopele nebune ale Harley-ului, cu toate alergi şi nu vezi când te prinde toamna din urmă.

Oraşul se vede ca o ţestoasă, scoate capul din carapacea ceţii, se uită înaintea voastră cu ochii lui albi şi scormonitori.

— Tu cine mai eşti? îl scrutează atent Nicholson.

— Christos.

— Christos şi mai cum?

— Mântuitorul.

— Hai, că m-ai rupt!

Şi râde. Nici el nu-L recunoaşte. Doar tu ştii că nu minte. El este Christos, Mântuitorul. Câinii îl recunosc, se aşează pe burtă, îl privesc cu ochii aburiţi de recunoaştere, trag în nări mirosul divinităţii, numai oamenii nu-L recunosc. Ochii lor înoată în ură şi în neîncredere, în viciu, în automatism, numai în recunoaştere nu înoată. Şi în speranţă. Sunt aproape maşini.

Harley-ul duduie în spaţiul îngust.

— Nu-ţi simt inima, spune actorului.

— Nici n-am, decât dacă îmi cere vreun Monstru Sacru. În rest, poţi să-mi faci ce vrei, să mă tai, să te pişi pe mine, să-mi dai bacşiş... uite ce de lucruri poţi să faci fără să-ţi dai seama dacă am inimă sau nu.

Nici măcar nu poţi să-L lămureşti, deşi ai vrea. Este la fel de uluit ca atunci când L-ai dus în realitatea Vatican.

(„Voi!? Voi, aici!?”

S-a repezit la ei cu mâinile desfăcute, gata să-i îmbrăţişeze, să-i sărute, să le facă ce-L îndemna dorul Lui de mii de ani, sau de câteva zile, nu ştiai de când hoinărea prin lumile virtuale.

„Voi!?”

Iar ei L-au privit rece, nu ca discipolii Lui, nici nu erau cei adevăraţi, erau decorul Vaticanului, sfinţii cu care bea Papa la masă, în timp ce un alt Mesia suferea pe o cruce de piatră.)

Aşa te simţi. Ca atunci. Harley-ul mugea pe treptele catedralei Sfântul Petru şi aştepta. Şi tu aşteptai, erai neputincios, aşteptai să se umple cu prea-plinul-deşertăciunii, ca altă dată. Aşa era destinul Lui. Tu ce puteai să faci? Deşi îl iubeai. Îl iubeşti.

* * *

— Ai furat vreodată?
— De multe ori.
— Ai ucis?
— Asta nu. N-am ucis.
— Atunci te iert.
— Îţi mulţumesc.
Eşti sincer. Numai El te poate ierta.
— De unde ai ştiut că voi veni?
— Am ştiut.
— Mă iubeşti.
Nu era întrebare. Era „mă iubeşti”.
— Da.
— M-am gândit la un nume pentru tine
— Orice nume mi-ai pune, îl voi respecta cu sfinţenie.
— Îţi voi spune Petru.

* * *

Iubeşti timpul „ea respiră lângă tine”. Numai tu ştii cât. Încă este noapte. Încă. De nu s-ar termina niciodată.

Inspiri adânc fumul, îl laşi să intre pe calea numai de el ştiută, să ameţească sau să facă lucrarea pe care numai el o ştie. Bagi în tine moarte încetul cu încetul. Asta faci.

În interfaţa memoriei auxiliare, îl vezi cutreierând străzile, mirându-se,

nici măcar nu poate să lecuiască. Oamenii lui Svolsen nu pot fi lecuiţi. Nu au nevoie. Lor li se spală memoria atunci când stressul îi sugrumă în menghina lui, dar de murit, nu mor niciodată. Dacă îţi tai venele, atunci plasma ţi se scurge din trup şi nu mai are puterea să irige o minte prea plină de angoase, de deziluzii, de neîmpliniri, poate şi de un pic de fericire. Aşa a închipuit el lumea de care lui Dumnezeu i-ar fi ruşine că există.

Fumezi. Unii spun că este o terapie împotriva căderii nervoase. Nu-ţi pasă nici ce cred unii, nici ceilalţi. Fumezi, pur şi simplu, pentru că aşa îţi place.

Păsările Sonares parcă au înnebunit. Vin din realitatea Afrika, acolo unde un U-TV MAN a făcut ceva atât de grozav, încât oglinda nu s-a mai închis în urma lui.

Beduinii urlă călare pe păsări agitându-şi armele lymchak. Aduc cu ei mirosul deşertului şi al văii Giseh.

Vin în fiecare noapte. La început îţi plăcea să-i urmăreşti din spatele ferestrelor, şi ceilalţi îi urmăreau, apoi te-ai plictisit de zborul lor peste San'Pedro, de stereotipia urletelor guturale, le-ai lăsat în aerul plin de somnul workersilor şi ai preferat să dormi, poate şi dezgustat de lipsa lor de imaginaţie şi, mai ales, de tânguirea lor nocturnă în căutarea U-TV MAN-ului care îi crease şi pe care îl ucisese Compania.

Ea încă doarme. Îţi place s-o priveşti.

El aleargă pe sub ceilalţi ochi ai tăi, artificialii, încercând să lecuiască nişte oameni care nu au nevoie. Este din ce în ce mai dezamăgit. Îl simţi. Încă mai are puterea să caute ceva ce nici El nu ştie. Nu se poate obişnui cu inutilitatea sosirii lui printre oameni.

* * *

— Eu sunt iubirea. Şi mântuirea. Îmi plânge inima că ei nu pot înţelege asta, dar tu poţi, Petru, nu-i aşa?

— Da, Doamne.

Are ochii roşii de nesomn. Transpiraţia îi picură pe lemnul pe care se chinuie să-l netezească de câteva zile.

— Nu vrei să mănânci?

— Eu am venit să sufăr. Să amân Apocalipsa.

— De ce să suferi? N-ai suferit destul atunci?

— Nu. Diavolul a făcut o lucrare prea puternică. V-a ars ochii cu minciunile lui, v-a îndepărtat de iubire, v-a făcut egoişti şi răi.

Trec foetuşii workersilor, undeva pe deasupra pieţii unde doar tu şi El

aveţi curajul să staţi.

Noaptea încă trec beduinii, călare pe uriaşele păsări Sonares, căutându-şi U-TV MAN-ul răpus mişeleşte.

I-a văzut şi El, le-a văzut armele lymchal şi disperarea şi gurile schimonosite, dar nu te-a întrebat nimic. Nu ştii dacă a înţeles, dar în sinea ta i-ai mulţumit că nu vrea să se lămurească. Oricum n-ai fi ştiut să-i explici.

S-a rugat.

— Există şi o lume Iudeea?

— Există.

Ai înţeles. Nici nu a fost nevoie să rostească mai multe cuvinte.

* * *

Fiecare zi este prea lungă. Sau prea scurtă. Lungă pentru că despărţirea se mai prelungeşte cu altă generaţie de trandafiri şi că toamna te aleargă perversă, încercând să te prindă în mâinile atrofiate şi să te ţină acolo, strâns îmbrăţişat, în aşteptarea seacă a curcubeului ei înşelător, să te pregătească pentru atunci când iarna te va dori, cumplit şi irevocabil.

Şi scurt, pentru că de la revolta zorilor şi până ce crepusculul îţi va arde ceafa, timpul nu va ajunge ca să-i prinzi toate înţelesurile. Nu va ajunge. Încă nu te-ai dezrobit din orbirea de care sunt bolnavi toţi oamenii. Eşti doar puţin mai ager, însă nu îndeajuns.

Ea ţi-a spus: „te voi aştepta, la nesfârşit”. Cuvintele falsei veşnicii, adică ale unui timp inexistent. Asta ţi-a spus.

Înainte de Svolsen, „veşnicia” însemna până mori, acum veşnicia înseamnă până ţi se spală creierul şi ţine numai de tine s-o prelungeşti sau nu. Numai de puterea ta de a exista ţine. Dar şi într-un caz şi în celălalt, veşnicia este o minciună, deşi oamenii îi ştiu sensurile: etern, infinit... De vină este numai încrederea oarbă în ei, în lucrările ei şi în aproape-Dumnezeirea lor. Astea sunt de vină şi de aceea măsluiesc cuvintele.

„Te voi aştepta, la nesfârşit.” O crezi. Şi tu eşti bolnav de erezia cuvintelor. Altfel n-ai fi crezut-o.

* * *

Îţi sunt plini ochii de colină, de cruce şi de figuraţie. Dar nimic din ele nu doare aşa de tare cum îl dor pe El palmele şi picioarele ţintuite de piroane.

Vântul suflă ca atunci, sau cum trebuie să fi suflat atunci, cărând cu el

praf şi zgomote necunoscute, mirosuri. Uneori fulgeră şi aproape-seara devine incandescentă.

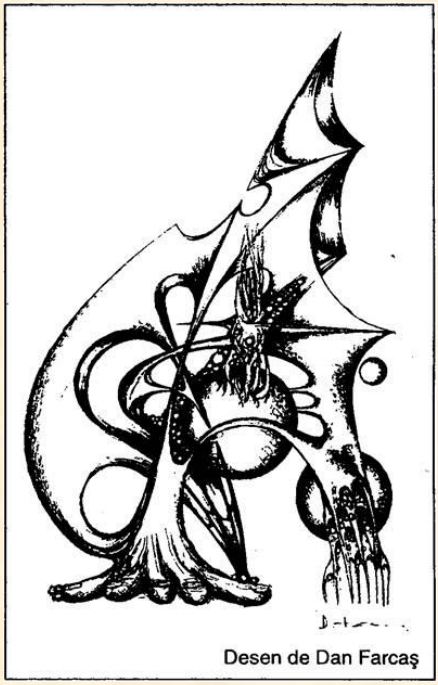
Desen de Dan Farcaş

Centurionii se holbează, cu mâinile înfipte în gărzile paloşelor, laolaltă cu ceilalţi, preoţi şi cetăţeni ai falsei-vecinătăţi-Golgota, femei, bărbaţi şi copii cu ochii transfiguraţi de culoarea amestecată a aproape-serii cu revolta cerului greu de furtună.

Doar tu îi simţi răsuflarea grea. Doar tu. Şi doar tu îi percepi fantasmele aproape-morţii.

— Te iert că m-ai minţit.

A ştiut. Gândul îţi străbate inima ca o flacără. Trebuie să-ţi fi dat seama că nu-L poţi înşela.

Ai mai furat. O singură dată. Ai angajat actori de la Companie, un scenarist, un regizor, oameni de meserie. Să facă totul ca atunci. Sau aproape ca atunci.

L-au bătut cu vergi, cu pietre, L-au scuipat şi L-au îmbrâncit, L-au ocărât, te-ai uitat la feţele lor, erau atât de fioroase şi pline de ură, încât te-au făcut să uiţi că jucau rolurile pentru care îi angajasei. Te-au păcălit. Nu şi pe El însă. Nu pe El.

Zâmbet, trist, aşa cum îl poate închipui durerea de sub coroana de spini.

— A fost o minciună frumoasă.

— Ia mai taci, mă!

Centurionul îl împunge în coaste cu vârful suliţei.

Motorul Harley-ului urlă turbat şi, undeva în ceruri, Sfântul Ilie tună a durere.

— Nu lăsa ura să-ţi domine inima.

Te simte. Gata să-l iei în anvelopele motocicletei pe flagelator. Ai fost păcălit definitiv.

Centurionul râde, dar stă pregătit, cu suliţa pieziş, spre pieptul tău.

Nu uita: este o simulare. Doar El este adevărat.

Ei nu ştiu şi, chiar dacă le-ai spune-o, tot n-ar crede. Au văzut de atâtea ori asta. De atâtea ori. Decât că actorii au fost alţii, sau regizorii.

— Puteam să amânăm asta.

— Ştiu. Abia îi auzi cuvintele. Însă trebuia s-o fac.

Da. Aceasta este lumea primordială. Din ea pleacă toate celelalte reflexii, de ură, de strâmbătate, de violenţă, de războaie, poate şi de puţină fericire. Din ea pleacă toate.

Şi dacă El poate lua cu sine vinile şi păcatele ei, atunci înseamnă că le ia pe toate celelalte. Când tai rădăcina, înseamnă că tai copacul.

(„În felul tău, eşti un Ioan şi Pavel
şi toţi ceilalţi.”
Aşa ţi-a spus.)

— Să nu mă uiţi.

— Nu.

— Fă-i şi pe ei să nu mă uite.

— Nu Te vor uita niciodată. Nici înainte nu Te-au uitat, deşi n-au crezut în Tine. Mereu fac filme cu Tine, dar fără să Te creadă. Vina asta să le-o iei.

— Nu pot. Vor trebui să mă descopere singuri. Să ştie adevărul meu.

Să-l afle. Să-l ştie. Adevărul.

Câte tone de nisip-uitare sunt în ochii lor? Şi cum să creadă în Dumnezeu, când fiecare dintre ei se crede Dumnezeu?

* * *

Ce eşti tu până la urmă? Spune dacă ştii. Ce eşti? Un singuratic? Un eretic al cuvintelor? Un obsedat al rămăşiţelor verii? Ce eşti?

Te doare inima. Crunt. Nici respiraţia nu mai este ca înainte. Nimic nu mai este ca înainte. Nici chiar tu.

Harley-ul îşi continuă goana dementă pe şoseaua lui atât de dragă. El nu are emoţii. Face ce-i spui tu. Asta este diferenţa între om şi maşină şi aşa va rămâne până la sfârşitul sfârşitului.

Încă ai în urechi ruperea pământului, seismul covârşitor, semnul divin care le-a spus că era El cu adevărat, însă ei nici atunci nu au crezut. Au aplaudat, au fost pătrunşi de frenezia cu care au trăit intensitatea revoltei sacrosancte, au crezut că sunt efectele makersilor, multe au crezut, numai că El era adevărat nu au crezut.

„ELI, ELI, LAMA SABACTANI?”[1]

Cuvintele Lui. Ca focul de arzătoare. Prea pline de suferinţă. Ca atunci.

[1] DUMNEZEUL MEU, DUMNEZEUL MEU. PENTRU CE M-AI PĂRĂSIT?

Şoseaua curge neagră şi netedă până undeva sub curbura orizontului, de unde începutul furnicarului San'Pedro se vede ca o mogâldeaţă.

„Eli." Şi ea ţi-a spus aşa. „Eli." Erezia cuvintelor. A sunat frumos (semnul bolii cuvintelor), aşa cum a vrut ea să spună şi cum ai vrut tu să auzi. Ţi-a spus: „eşti Dumnezeul meu pentru că eşti mult mai aproape de mine decât celălalt Dumnezeu". Aşa ţi-a spus.

San'Pedro aleargă bezmetic spre tine. Aşteaptă să te înghită cu miile sale de guri bolnave de oameni. San'Pedro. Terapia Intensivă a worker-silor. Sau crematoriul lor. Numai locul tău nu. Şi nici al lui Christos. Timpul Lui s-a vărsat în groapa deşertăciunilor omeneşti. Al tău a rămas să (flămând a rămas să) soarbă şi ultima picătură a nu ştii cărei generaţii de trandafiri.

În urma ta realitatea Iudeea a rămas în beznă şi actorii încă mai aplaudă ceva ce li se pare o măiastră realizare a makersilor. Iar El a rămas să doarmă beţia morţii şi să reînvie după trei zile, aşa cum stă scris.

Ploaia te năpădeşte cu furie. Parcă ar fi o prelungire a ploii din sufletul tău.

Ce eşti tu până la urmă? Spune, dacă ştii. Ce eşti?

Străzile sunt pustii şi decât motorul motocicletei latră la clădirile terne.

Ecranele Companiei sunt pline cu Christos, rece, cu capul în piept, cu sângele şiroind pe crucea şlefuită de El cu multă migală.

„ELI, ELI, LAMA SABACTANI?"

O întrebare. O durere divină. Neînţeleasă de nimeni. Doar în sufletul tău cuibărită.